

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2008 / 6

KÖSZÖNTÉTEK EGYMÁST

Ember és ember között a kommunikáció legegyszerűbb, legtermészetesebb formája a köszönés. Ennek a tartalma mindig valami kívánság, ami kifejezésre juttatja, hogy olyat óhajtok a másik számára, amit magam nem adhatok meg, ami fellett ő sem rendelkezhet, ami máshonnan, kívülről, felülről jön.

A formája különböző: intés a kézzel, fejbiccentés, kalapemelés, kézfogás, mély meghajlás, ölelés, csók, az „anti-világban” (?) még térdre esés is (’öfelsege, ökegyelmessége, öméltósága, öszentése előtt’). Ahogy a tisztelet, az udvariasság, a jó modor megkívánta és megkívánja.

Szövege (csak magyar vonatkozásban vizsgálva) régen szebb volt, itt-ott őriztek meg valamit belőle. „Adjon Isten jó napot” – mondta egymásnak atyafi, szomszéd, ismerős. „Jó napot kívánok” – ebben a mondatban már én vagyok az alany, Isten mellékes, kiszorult. Sőt, fülét-farkát is levágják néha ennek a köszöntésnek, és csupán annyit mormolnak, hogy „...kívánok”. Mit? Az a viszonytól függ. Magamban esetleg azt, hogy vigyen el az ördög. „Isten hozott!”, „Isten veled”, „Isten áldjon” – fogadták az érkezőt, búcsúztatták a távozót a régiek. Ma odavakkantják: „heló, szia, csau”.

Átmelegszik a szívem, amikor községek bejáratánál ilyen táblát látok az országút szélén: „Isten hozta X-ben!” Benne van – sokszor öntudatlanul – ebben a hagyományos köszöntésben, hogy lépteinket a Magasságos igazgatja, s akkor is szemmel tart, ha lábunk olyan ösvényekre téved, ami nem az Ő jó tetszése szerint való.

„Köszöntések egymást” – inti az apostol a rábízottakat, és a maga részéről az egyik legszebb

formát választja, amit mi már csak liturgikus minőségben ismerünk: „Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól” (1Kor 1,3). Persze még gyülekezeti alkalmakon sem használjuk a mindennapokban ezt a hosszú jó kívánságot, de érdemes elgondolkodni az egyes egyházak tradicionális köszöntésein.

Protestáns létemre is készségesen felelek „mindörökké, ámen”-nel, ha valaki így köszön: „Dicsértessék a Jézus Krisztus”. Hiszen ez az én szívem vágya is. „Áldás, békesség” viszonzom a református testvéreknél, mert van-e valami, ami égetőbben szükséges ebben az áldatlan, háborgó világban? „Békesség Istentől” – egészíti ki az erdélyi, és így hiszem, kívánom én is, mert Ő nem úgy adja a békességet, mint a világ. „Erős vár a mi Istenünk” – vallom és mondom a luteránussal, mert lehet a köszönés hitvallás, annak demonstrációja, hogy igen gyengécske féreg vagyok, szükségem van a Mindenható szilárd védelmére, őrizetére. De szívesen nyújtom kezem a kiségyházi hívőnek az általában gyakorolt köszöntéssel: „Az Úr áldjon meg, testvér!” Igen, az Úr, a királyok Királya és uraknak Ura, aki a dicsőség és felmagasztalás örökkön örökké.

Szóhasználatunk elferdült, beszennyeződött. A Rontó, Istenünk ellensége ezen a területen is sikeres munkát végzett a maga hasznára. Mennyi durva átok, fajtalan „kívánság” piszkítja a beszédet, és tanúskodik arról a feneketlen iszapról, ami a modern ember szívét ellepte! Ma már nemcsak „útszéli” berkekben, hanem médiában, politikában, és ami pedagógus érzékenységet különösen marja: a katedrán, az iskolában is. Legenyhébb variációja ennek elkopott, megfakult köszöntéseinkben tükröződik.

Amikor sajnálkozva, nosztalgiával gondolok a „régiekre”, cseppet sem hiányzik a „kezét csókolom” (különösen nem az, hogy „csókolom a kis kizsithandját”). Hiányzik az én Uram neve, dicsősége, magasztalása, Aki az Alfa és Omega, az utak elkezdője és bevégzője, a Megáldó, az Irányító, az Oltalmazó. Ha azt írom levelem végére: „Szeretettel ölellek, csókollak”, az Őbenne megismert szeretet készségét kínálom.

Ezért hát „a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme mindnyájan tiveletek” (Ró 16,24).

„Az egyedül bölcs Istennek a Jézus Krisztus által dicsőség mindörökké. Ámen” (Ró 16,27). ITné

Isten szántóvetői

Willy Mast önéletrajza

(Folytatás)

Evangelizációt tartottam Vaihingenben, és Isten gyümölcsözővé tette a szolgálatot. Egy napon meglátogatott Hans Mattmann testvér Svájcban. Megtekintette a romokban heverő várost, majd Stuttgartot, és látta a mérhetetlen szükségét. Megrendülten tért vissza hazájába. Nem sokkal ezután üzent Fritz Berger testvér, hogy Svájcban gyűjtést rendeztek, szeretné tudni, hova küldje az adományokat. Sikerült a vaihingeni hotel egyik termét kibérelni. Hamarosan megjelent két nagy teherautó tele élelmiszerral, fehérneművel, ruhával, cipővel. Ujjongva értesítettük testvéreinket, hogy jöhetnek és elvihetik, amire szükségük van. Volt nagy ámulás, folyt a könny a megindultságtól, hálától. Még ma is emlékezetes ez, különösen az idősebb testvéreknek, akik azt az időt átéltek.

Isten válaszol

Egyik esti szolgálatom után odajött hozzám egy házaspár, és megkérdezték, igaz-e, amit hirdetem, hogy ha megtérnek, Isten segíteni fog nekik. Megerősítettem, hogy az Úr szava igaz, és megkérdeztem, miben szorulnak segítségre. Két gyermekük már hosszú ideje súlyos betegen feküdt kórházban. Bátorítottam őket, hogy adják át életüket az Úrnak, és forduljanak hozzá. Megtértek, és másnap gyógyultan hazavihették a betegeket.

Más alkalommal az említett szülők baráti házaspárt hoztak magukkal, akik tíz éve házások voltak, és nagy bánatukra nem született gyermekük. Az Úr Lelkének indítására így szóltam hozzájuk: „Isten kétségtelenül örömet lelné további gyermekek születésében. Ha megtérnének, az Úr magukat is megajándékozna gyermekkel.” Átadták életüket, és kilenc hónap múlva fiúcskát ölheltek.

Viktória!

Egyszer teljes örömmel belekiáltottam a gyülekezetbe: „*Viktória! – Jézus él! Jézus győz!*”

Nem emlékszem, hogy valaha tettem ilyet. Azonban ezen az összejövetelen jelen volt egy Viktória nevű személy, akit a háború alatt a Szovjetunióból Németországba hurcoltak, és mélyen szomorkodott elvesztett hozzátartozói miatt. S most egyszer csak a nevét hallotta. „*Viktória! Jézus él! Jézus győz!* Az asszony felállt, megtért, és nálunk maradt a gyülekezetben. Később Bibliával a bőröndjében Moszkvába utazott, és megtalálta a rokonait.

Ha az Úr akarja és élünk!

Isten más jelekkel és csodákkal is megerősítette a hirdetett Igét. Egyszer vonaton utazva beszélgettem egy házaspárral lelkük üdvösségéről. Szíve-

sen hallgatták, nyitottak voltak. Reménykedtem, hogy megnyerem őket az Úrnak. Sajnos azonban nekik ki kellett szállniuk. Ó, de kár! Pedig még mennyi mindent mondhattam volna!

„Ha óhajtják – mondtam -, akkor holnap meglátogatom magukat.” Készséggel megadták a címüket, és megígérték, hogy várnak az állomáson. „Akkor tehát holnap a jelzett időben jövök” - biztosítottam őket.

Ezzel elbúcsúztunk. Amikor másnap a pályaudvarra értem, a vonatom már elment, pedig az órák még elegendő időt mutatott az indulásig. Ó, mennyire bántódtam, hogy az illetőknek most csalódást okozok! Hiába fognak várni rám. Imában megkérdeztem Mesteremet, mit akar ezzel tanítani nekem, s Ő eszembe juttatta Jakab 4,13-15-öt: „Nosza immár ti, akik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk ama városba, és ott töltünk egy esztendő, és kalmárkodunk, és nyerünk; akik nem tudjátok, mit hoz a holnap: mert micsoda a ti életetek? Bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik. Holott ezt kellene mondanotok: *Ha az Úr akarja és élünk, im ezt vagy amazt fogjuk cselekedni.*”

Észrevettem, hogy a pályaudvar órája mást mutat, az enyém megállt. Megaláztam magam Isten előtt, és elutaztam a következő vonattal. Odaérve megkerestem ismerőseim lakását, és elnézést kértem tőlük. Aztán mégis elvégezhettem a rám bízott feladatot.

Nem probléma!

Más alkalommal ismét vonaton ültem, mégpedig olyan időben, amikor a legkülönbélebb emberek éppen hazafelé tartottak a munkából. A szakasz zsúfolásig megtelt, de az ajtó mellett még helyet találtam. A kocsik másik végében egy anya ült a gyermekével, aki vigasztalhatatlanul üvöltött. A fáradt munkások lassan megelegelték a zajt, és szidni kezdték a gyereket meg az anyát is, aki pedig tehetetlenül azt sem tudta, mit tegyen a csemetéjével. Magamban azt gondoltam: ha Jézus most személyesen jelen volna, az egész semmi problémát nem jelentene. S akkor az Úr emlékeztetett Zsid 3,14-re: „*Részeseivé lettünk Krisztusnak*, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk!” Belső készletést éreztem, hogy így imádkozzam: „*Drága mennyei Atyám, Fiaidat, Jézus Krisztus te mindenkor meghallgattad. Kérlek téged Jézus nevében, hallgasd meg őt most is, csendesítsd le a gyermeket!*” És mi történt? Hűséges Istenem abban a pillanatban megnyugtatta a kicsit, és megszűnt a sírás. Uramnak ez nem volt probléma.

Ilyen és más módon sok csodálatos tapasztalatban lehetett részem Istenemmel, Megváltómmal.

A bibliás kocsi

Szolgálatok után sokszor éjfélre értem haza. Az állomástól fél órát kellett gyalognom a városon majd az erdőn át fel a hegyre hazáig. Nagyon elfáradtam közben. Egyszer megmutattam Uramnak a jogosítvá-

nyomat. „Drága mennyei Atyám – mondtam -, oly régóta van jogosítványom, de nincs autóm. Ha lenne, korábban érnék haza, és tovább beszélgethetnék az emberekkel, nem kellene a vonathoz sietnem. Neked annyi autód van, kérlek, adj nekem egyet! Előre is köszönöm!”

Egy hét múlva levelet kaptam egy házaspártól.

„Régi Volkswagenünket meg akartuk javíttatni, de a szerelő azt mondta: 'Ezt az öreg tragacsot nyugodtan elajándékozhatják. Nem érdemes használhatóvá tenni!' Eszünkbe jutott, hogy Mast testvérnek sürgősen autóra lenne szüksége. Ezért írunk, és kérdezzük, elfogadod-e a VW-t?”

A levéllel a kezemben eltöprengtem: ez lenne Isten válasza az imádságomra? Először valóban nem hittem, hogy mennyei Atyám egy tragacsot akar adni, amit már nem lehet üzemképessé tenni. Letérdelve feleletet kértem tőle. Imádság után tekintetem a Bibliában 5Móz 2,7-re esett:

„Az Úr, a te Istened megáldott téged kezdednek minden munkájában; *tudja, hogy e nagy pusztaságon jársz*; immár negyven esztendeje veled van az Úr, a te Istened; nem szűkölködtél semmiben.”

Megértettem, hogy az ócska tragacs az autó, amit az Úr ajándékozott nekem. Megköszöntem, elhoztam a kocsit, és elvittem a műhelybe azzal a kéréssel, hogy javítsák meg. Háromszáz márkába került, és Isten kegyelméből négy éven át balesetmentesen használhattam. Az emberek nevet is adtak neki. Ha észrevettek, megjegyezték: „Jön Mast testvér a bibliás kocsival.”

Van még remény Christian számára?

Egyszer későn hazaérve ahogy beléptem, csengett a telefon. Ki hív vajon ilyen éjszakai órában?

Hívó nőtestvér keresett a szülőfalumból. Kérlett, hogy látogassam meg haldokló fivérét a kórházban. Nem akarja, hogy ilyen lelki állapotban távozzon a földi életből. Az említett férfi korábban megtért, de sajnos visszaesett. Isten különböző próbákkal látogatta meg, de reménytelennek látszott, hogy még egyszer talpra áll. Úgy tűnt, nála minden hiábavaló.

És most ismét ágynak esett. Elcsúszott a jeges úton, az egyik karja megbénult és elhalt. Amputálni akarták, ő azonban nem engedte. Majd a láza felszökött, elvesztette az eszméletét, és kiderült, hogy vérmérgezése van. Rögtön eltávolították az elhalt végtagot, de az orvosok véleménye az volt, hogy elkéstek vele.

A nőtestvér kérésének engedve a kórházhoz hajtottam. A portás nem akart beengedni. Hosszas magyarázkodás után beléphettem, s akkor meg egyenesen a főorvos karja közé futottam, aki energikusan kijelentette: „Ilyen későn nincs látogatás.”

„De doktor úr – kérleltem -, ez az ember örökre elvész, ha meg nem tér. Feltétlenül beszélnem és imádkoznom kell vele.”

„A beteg nincs eszméletnél - magyarázta az orvos. – Három napja mindent megpróbáltunk vele. Sajnos azt kell mondanom, hogy reménytelen eset.”

A helyzet mélyen lesújtott. Valamikor együtt jártunk az illetővel a keskeny úton. És most vesszen el?

„Doktor úr – fordultam az orvoshoz -, nagy a baj, de 'aki a fület teremtette, vajon nem hall-e? És aki a szemet teremtette, vajon nem látna?' (Zsolt 94,9.)”

„Elismételné ezt nekem?” – kérte a doktor.

„*Aki a fület plántálta, avagy nem hall-é? És aki a szemet formálta, avagy nem lát-é?*”

„Rendben van – bölintott az orvos -, jöjjön.”

Odavezetett a haldoklóhoz. Megrendültem látva végső küzdelmét, és könyörögni kezdtem, hogy a mennyei Atya irgalmazzon neki, hiszen az egyszülött Fió, az Úr Jézus Krisztus érte is kiontotta szent vérének. Valósággal harcoltam Istennel ezért a lélekért. Képtelen voltam beletörődni, hogy ebben az irtózatoss állapotban haljon meg. Azonban nagy belső szorongásom ellenére nem tapasztaltam meghallgatást. Végül a nyakát átölelve elmondtam a Miatyánkot.

Csoda történt. A haldokló velem együtt mondta az áment, aztán nagyra nyitotta a szemét, és megkérdezte: „Willy, miért jöttél?”

„Meg akarom mondani neked – feleltem -, hogy Isten nagyon szeret téged.” A szerencsétlen nem tudta elhinni. Energikus, komoly hangon válaszolta: „Számomra nincs már kegyelem. Örökre elvesztem.”

„Christian – fordultam felé határozottan -, Isten azt üzeni neked: *'Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem. Légy buzgóságos azért, és térj meg! Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki hallja az én hangomat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem'* (Jel 3,19-20).

Isten kegyelme bűnbánatot munkált ebben az elvesztett lélekben. Bocsánatát nyert, és a Megváltó betérhetett ismét szívébe. Milyen boldogan adtunk hálát a Megváltó szeretetéért! Mielőtt hazaindultam, kértem az Urat a test gyógyulásáért is. Amikor legközelebb meglátogattam, az orvos megindultan közölte: „Isten nagy csodát cselekedett ezzel az emberrel. A láz elmúlt, és a mérgezésnek nyoma sincs.”

Barátomat Isten teljesen meggyógyította. A kórházban osztályról osztályra járt, és bizonyosságot tett a betegeknek Isten kegyelméről. Még sokáig szolgálta az Urat, míg magas életkorban bevonulhatott a mennyei hazába.

Ó, milyen nagy Isten szeretete! És ennek a csúcsa a Golgota, ahol Jézus Krisztus életét adta értünk. Ott szerzett bocsánatot az elszakadtak, a tékozlók számára is. Övé legyen a hála, a dicséret és a magasztalás mindörökké!

(Folyt. köv.)

Isten nem csúfoltatik meg

A moszkvai állami színházban sor került a „Jézus frakkban” című kabaré ősbemutatójára. A darabot egész nyáron játszani akarták. Az összes iskolát és fiatal munkást kötelezték, hogy nézzék meg. Alexander Rostovzevre kapta Jézus szerepét, akit nagyszerű színésznek és meggyőződéses kommunistának ismertek. A premier után eltűnt a neve.

A színpad közepén oltár állt, ami inkább bápulthoz hasonlított. Pálinkásüvegek voltak rajta kereszt alakban felállítva. Testes szerzetesbarátok táncoltak körül az oltárt. Részeg kurjongatással imitálták a litánia imádságait, hisztérikus szemforgatással utánozva a vallási érzelmeket.

A földön kövér apácák fetrengtek, itták a vodkát, és útszéli stílusban hadarták mondókájukat.

A második jelenetben Rostovzev lépett a színpadra. Kezében Bibliát tartott. Ebből kellett felolvasnia a Hegyi beszéd első két „Boldog mondását” (Mát 5). Majd az következett volna, hogy elhajtja a Bibliát és felkiált: „Frakkot adjatok, és cilindert!” Azonban másképp történt. Alexander Rostovzev hangosan, méltóságteljesen olvasta: „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa. Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.”

Most jön, hogy elhajtja a Szentírást, ő azonban folytatja: „Boldogok a szelídek, mert örökségül bírják a földet.” A színész hirtelen elhallgat. A sűgő tanácstalan, sápadt arccal mered rá. A közönség érzi, hogy a színészt mély megindulás rázza meg, ami bizonyára nem tartozik a szerephez. Mindenki visszafojtja a lélegzetét, síri csend ül az egész házon. Feszültséggel terhes szünet után Rostovzev folytatja: „Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, mert ők megelégtetnek.” A moszkvai állami színház termében lélegzetelállító a némaság. Senki nem tiltakozik.

A nézők minden idegszálukat megfeszítve várják, mi fog történni. A jelenet vége éppoly meglepő, mint a kezdete volt. A főszereplő ortodox módon keresztet vet, majd a felfeszített lator megrendítő hangján kitör belőle: „Uram, emlékezzél meg rólam, mikor eljössz a te országodban!”

Hogy utána mi történt Rostovzevvel, arról nincs feljegyzés. *(Time Keeper)*

A gyermekek szája által ...

Egy évig dolgoztam együtt egy hívő nőtestvérrel, aki áldott munkát végzett Isten országában. Megkérdeztem tőle, hogyan találta meg az utat Krisztushoz. Készséggel elmondta a történetét.

Fiatal éveiben nevelőnő volt egy keresztyén otthonban. A kis Ottót kellett többek között minden este lefektetnie. A ház rendje szerint ilyenkor

imádkoznia kellett a gyermekkel. Ő megállt a kicsi ágya mellett, és elmondott egy betanult imádságot. Azonban pórul járt. „Kisasszony - intette Ottó -, ez nem imádkozás. Saját szavakkal, szívből kell mondani, és letérdelni az ágyam mellett.” A gyermek ugyanis így szokta meg édesanyjától. A mi tanítónőnk hátán forróság és hideg futott végig váltakozva. Két idegen nyelvet beszélt, mindig kitűnő volt az eredménye, de szívből imádkozni nem tudott. Ottó azonban nem engedett. A szorult helyzetben levő nevelőnő aztán visszaemlékezett egy imádságra, amit konfirmandus korában tanult, és keservesen eladagolta. Esténként rettegve készült az imádkozásra a kis Ottóval. „Azonban üdvös lecke volt – fejezte be a beszámolót. – Isten ezen keresztül tudott győzni fellettem. Néhány hét múlva megtaláltam az utat Krisztushoz.” Boldogan és hálásan még hozzáfűzte: „A szívből mondott ima azóta nem jelent gyötrelmet, hanem örömet és megerősítést. Isten a gyermeket használta, hogy jó útra térítsen.” K. K.

Ebül szerzett jószág...

A háború utáni cserebere idején történt. Egy bányász, aki mint erős dohányos nem találta elegendőnek a jegyre kapható cigarettát, megforgatott az agyában minden lehetőséget, ahogy dohányhoz juthatna. Végül kitalálta, hogy esténként megtölt a munkahelyén egy zsákocskát szénnel, és cigarettára cseréli.

Elhatározását tett követte. Hetekig, sőt hónapokig „virágozott az üzlet”. Munkatársai tudtak róla, de hamis bajtársiasságból tartották a szájukat. Egy napon a komának nem sikerült mindjárt a munkahelyén a zsákot megtöltenie. Kollégája intelmét figyelmen kívül hagyva bemászott egy kohóba, mely éppen nem működött, és háromnegyed részig fel volt töltve vasércel meg szénnel. Ahogy mit sem sejtve szedgette a felső szénrétegből a csereárut, iszonyatosan utolérte a végzet. Huszonöt mázsás sulyok zuhant rá, és valósággal beledöngölte a kohóba. Beteljesedett rajta a régi szólás igazsága:

Isten malma lassan öröl,
ám felaprít teljesen;
késni látszik, ám tervéből
nem marad el semmi sem.

Meggondolatlan életének első láncszeme a dohányzási szenvedély volt, az utolsó a szörnyű halál. K.K.

Megvalósult álom

Amikor Angi Bauer terhes lett a negyedik gyermekével, férjével együtt kicsit álmodozni kezdtek. Volt már három egészséges fiúgyermekük: a hétéves Sean. Az ötéves Bo és Wesley, aki éppen első születésnapját ünnepelte. A vidám, eleven gyermekek mind a szülők sötéthaját és barna szemét örökölték.

„Tudod, mit szeretnék?” – kérdezte férje egy este.

„Nos?”

„Egy szőke, kék szemű kislányt.”

Angi felnevetett. A családban senkinek nem volt szőke haja és kék szeme. „Hát, sok szerencsét!” – mondta vidáman.

„Tudom, tudom. - Ben közelebb húzta magához a feleségét. – Egyszerűen csak ábrándozom.”

A terhesség első három hónapja normálisan folyt le. Angi otthon a fiúkkal foglalkozott, Ben pedig tanító volt itt, az Ohio állambeli Akron kiegészítő iskolájában fogyatékos gyermekek között. Mindegyik kis szellemi sérültnek külön helye volt a szívében, de csendben hálát adott Istennek, hogy saját gyermekei értelmesek, egészségesek. „Bizonyára nehéz lenne végignézni, ha az én gyerekem küszködne olyasmikkel, mint a tanulóim – mondta a feleségének, amikor egyszer a fogyatékosok problémáiról beszélgettek -, de tudom, hogy ugyanúgy szeretném, mint a többi.”

Negyedik hónapban az orvos rutinvizsgálatot végzett, és utána a rendelőbe kérte a kismamát.

„Valami probléma van – mondta. – Az ultrahangvizsgálat azt mutatja, hogy a fejlődés eltér a normálistól. Szeretném egy specialistához utalni.”

Angi nyugtalanul mocorgott a széken.

„Őszinte akarok lenni – folytatta a doktor -, nincs értelme szépíteni a dolgot. A magzat nyaka alatt olyasmi növekszik, ami cervikális hygromnak látszik (folyadék tartalmú tömlő a nyakon). Ritkán előforduló rendellenesség, a nyirokrendszerben felgyülemlett folyadék idézi elő.”

„És mit jelent ez a bábóknak?”

Az orvos átnyújtotta egy clevelandi specialista nevét és telefonszámát. „Kérjenek időpontot, hallgassák meg a véleményét. Utána majd meglátjuk.”

Egy hét múlva Ben és Angi Clevelandbe utaztak, ahol sokkal pontosabb vizsgálatot végeztek az anyán. Az eredmény ugyanaz volt.

„A kislányon cervikális hygrom látszik, igen ritka hibás működés ...”

„A kislányon?” – szakította félbe az orvost Ben.

Az orvos közelebb emelte szeméhez a felvételt.

„Igen, kislány.”

Ben megszorította Angi kezét.

„Ez a magzatra nézve minden esetben életveszélyes” – folytatta az orvos. Majd elmagyarázta, hogy a nyirokrendszer nem osztja el egyenletesen a folyadékot, hanem az felduzzad a koponyában, s a nyak körül létre jött cisztákban gyűlik össze. Ezek a ciszták aztán megfojthatják a magzatot.

„Meg tudná mondani, mennyire veszélyes a kicsi állapota a normális csecsemőkéhez képest?” – kérdezte Angi, és a könnyek ellepték a szemét.

„Nagyon veszélyes. Attól félek, a gyermek csak néhány hónapig fog élni.”

„Lehetne segíteni valahogy? Esetleg sebészi beavatkozás az anyaméhben?” Ben kétségbe volt esve. Angi kislányt hord a szíve alatt, s még esélye sem volt az életre, máris elhangzik felette a halálos ítélet.

Az orvos szomorúan megrázta a fejét. „Sajnos semmi lehetőség. Az egyetlen, amit tanácsolhatok, a terhesség megszakítása. Majd néhány hónap múlva számolhat újabb terhességgel.” Angi nagyra meresztette a szemét. „Úgy érti, hogy vétessem el?”

A doktor bólintott. „Mrs. Bauer, a csecsemő mindenképpen meghal. A maga számára egyszerűbb a terhesség megszakítása, de ez az orvosi vélemény is ilyen esetben. Különben hosszú, igen fájdalmas szülésnek néz elébe, és halott csecsemőt fog szülni. Ugyanis először le kell szívni a cisztákban összegyűlt folyadékot, hogy a magzat beilleszkedhessen a szülőcsatornába. Sokkal nagyobb traumával jár, mint most megszakítani a terhességet.”

Angi a férjére nézett, látta arcán a szeretetet és aggodást. Kihúzta magát. „Doktor, szeretném, ha egy dologgal tisztában lenne: nem vétetjük el a magzatot. Ha nem marad meg a terhesség alatt, tudomásul vesszük, megemésztjük, de leánykám nem fog saját kezem által, az én beleegyezésemmel meghalni.”

Az orvos az asztalra könyökölt és sóhajtott. „Mi sem lelkesedünk a terhesség-megszakításért, Mrs. Bauer. Ez katolikus kórház, tulajdonképpen mi nem is végzünk ilyen műtétet. Az ön helyzetében viszont semmi nem indokolja, hogy megtartsa a terhességet.”

„Még egyet mondjon meg – kérte Angi. – Veszélyben van a saját életem is?”

„Nem, abszolút nem.”

„Akkor szó sem lehet abortuszról.”

Az orvos egy pillanatig hallgatott. „Viszont legyen tisztában vele, hogy gyermeke halálos beteg. Csak saját és családja szenvedését hosszabbítja meg.”

„Egyáltalán nincs esély a túlélésre?” – kérdezte Ben.

„Ha a leányka megmarad a terhesség alatt, ami teljesen valószínűtlen – sóhajtott ismét a doktor -, a feleségének igen nehéz szülése lesz. A fájások közben kell leszívunk a folyadékot a cisztákból. Rögtön szülés után - ha a csecsemő egyáltalán túléli - meg kell operálni, eltávolítani a cisztákat, hogy kezelésbe vehessük a többi szervet, amelyek feltehetően károsodtak. Ha ezt is kibírja, több mint valószínű, hogy szellemi fogyatékos lesz. Cervikális hydrommal született lányok esetében szinte mindig ez a helyzet.”

„Akkor vállalunk kell ezt a rizikót.” Angi könnyfátyolos szemmel rámosolygott az orvosra. „Ilyen eseteket Istenre kell bízni, doktor úr.”

Az autózás hazáig életük leghosszabb útja volt. „Miért éppen minket ért?” – sírt Angi. „Istennek mindennel célja van – simogatta meg a férje. – Imádkozni fogunk, és minden ismerősünket megkér-

jük, hogy könyörögjenek velünk. Isten ma is tud gyógyítani, ezt te is tudod.”

Aznap este beszéltek a fiúkkal.

„Mama szíve alatt egy kis leányka van – magyarázta Ben. – De nagyon beteg.

Az ötéves Bo megértően bólintott. „Mint amikor nekem grippém volt?”

Ben szomorúan mosolygott. „Még annál is súlyosabb. Az orvosok azt mondják, hogy talán születése előtt meg fog halni. Kértük az Úr Jézus segítségét, s hogy bármi történik, ne engedje elfelednünk, hogy ő velünk van.”

Ettől kezdve az egész család minden este együtt imádkozott a hűgocskáért.

Következő vasárnap a házaspár a gyülekezet elé állt. „Úgy néz ki, hogy nagyon komoly probléma van születendő leánykánkkal – mondta Ben remegő hangon. – Az orvosok szerint még születése előtt meg fog halni, s azt tanácsolták Anginak, hogy vétesse el.” Ben megpróbálta lenyelni a torokban jelentkező gombócot.

„Megmondtuk a doktornak – folytatta Angi könnyes szemmel -, hogy elviseljük, ha nem marad életben, de a mi kezünk nem lesz részes a halálában. Az élet felett egyedül Isten dönthet.” Nem tudta tovább elfojtani a zokogását. „Kérlek, imádkozzatok értünk, hogy erőnk legyen elhordozni, amit az Úr rendel.”

Hallani lehetett a sorokban, hogy egyesek velük sírtak, s máris elkezdtek imádkozni. Aznap délután Bauerék bébije volt a gyülekezet nagymamakörének legfőbb imatémája. Kapcsolatba léptek a környékbeli gyülekezetek nőtagjaival, és imalánc jött létre. A nagyszülők is állandóan könyörögtek a kicsi gyógyulásáért. Lassan oldódni kezdett a szorongás, ami az egész családra rátelepedett.

Hat hét múlva újabb vizsgálat következett. Először az orvost keresték fel az irodájában. „Még nem mondta meg – kérdezte Angi -, hogy mekkora az esélye a magzat életben-maradásának.”

A doktor a falhoz támaszkodott. „Egy százaléknál kevesebb – jelentette ki. – Ha túléli a terhességet, akkor ötven százalék esélye van arra, hogy kibírja a szülést és a műtétet. És ettől a ponttól kezdve a valószínűség egyre csekélyebb.”

Angi érezte, hogy a vér kiszalad az arcából. A félelem újból leteperete. Az orvos nyugodt hangon megszólalt: „Még mindig nem késő a terhesség megszakítása. Persze ez a maguk döntésén múlik. Kitzúzhatunk egy időpontot. Akár ma délután.”

Angi ránézett a férjére, és megrázta a fejét. „Nem. Ha majdnem nulla lenne az esély, akkor sem tudnám ezt a kicsi lehetőséget elvenni tőle.”

Átmentek abba a helyiségbe, ahol az ultrahang vizsgálatot végezték. Ben a folyosón várakozott.

Angi sehogy nem értette, miért tart olyan sokáig a procedúra.

„Tudja egyáltalán, mire kell ez a vizsgálat?” – kérdezte az orvosnő. Angi megrémült. Valami még rosszabb következik? „Igen – mondta bizonytalan hangon -, úgynevezett cervikális hygroma van a magzatnak, és a nyaka körül egy csomó ciszta.”

„Hát jó – bólintott az orvosnő. – Megmutatom a felvételt a főnökömnek. Maradjon itt addig.”

Az asszony a monitort fürkészte, de nem tudott eligazodni rajta. Csak valami nagy baj lehet. Érezte, hogy ismét ellepik szemét a könnyek.

Az orvosnő visszatért. „Felkelhet – mondta -, nincs szükség több felvételre. De az orvos még beszélni szeretne magukkal.” A házaspár szorongva visszament az irodába. Az orvos ragyogó arccal lépett be.

„Jó hírem van – hadarta, és a hangja megbicsaklott az izgalomtól. – A ciszták visszafejlődtek, és majdnem teljesen eltűntek. Orvosi pályafutásom alatt ilyet még soha nem tapasztaltam.”

Angi felkiáltott, és férje karjába esett. „Hála Istennek” – suttogta Ben. Az orvos tétovázott. „Ami történt, arra nincs orvosi magyarázat. Jó, ha ezt tudják”

Ben megsimogatta Angi haját. „Tudja, doktor – mondta mosolyogva -, ezért a kislányért emberek százai imádkoznak nagymamák csoportjától kezdve a mi kis fiainkig. Csoda történt.”

„Orvosilag ez így nem definiálható – rázta fejét az orvos. – Csak dokumentálhatjuk az esetet, megállapítva, hogy nincs rá magyarázat. Van azonban még egy probléma – szólt elkomorodva -, a kicsi valószínűleg Turner-szindrómában fog szenvedni /csont-, izület-, izomfejlődési rendellenesség/, mivel a ciszták miatt a többi szerv károsodott. Vagyis minden valószínűség szerint szellemi fogyatékos lesz.”

„Nem, doktor úr – mosolygott Angi -, Isten nem tesz fél csodát. Ez a gyermek egészséges lesz.”

Az orvos magzatvíz-vizsgálatot javasolt.

„Az a beavatkozás növeli a vetélés esélyét” – mondta Angi. – Használna egyáltalán valamit?”

„Nem – felelte az orvos -, csak több információt kapnánk a kicsi kromoszómáiról. És maguk felkérülhetnének minden eshetőségre.”

Angi mosolygott. „Mi imádsággal készülünk fel. Nem óhajtom a vizsgálatot.”

„Rendben van, egyet viszont tegyen meg nekem – kérte az orvos. – Ha a bébi megszületett, végeztesen vérvizsgálatot, és küldje meg nekem az eredményt.”

A kórházat elhagyva Ben boldogan szorongatta Angi kezét. „Isten meghallgatta imádságainkat. És meg akar engem ajándékozni egy kis szőke, kék szemű angyallal.”

„Édesem – figyelmeztette Angi tettetett felháborodással -, ne ringasd magad ebben. Nézz a tükörbe, hogy lásd, mit örökölhet a gyermeked.”

„Kétkedj csak – felelte Ben ugyanúgy incselkedve -, én azonban tudom, hogy szőke, kék szemű angyal lesz.”

Az utolsó vizsgálatnál a felvétel teljesen normális magzatot mutatott. Kiderült, hogy nincs szűkség műtétre. Angiék nem csodálkoztak, de folytatták az imádkozást. Egy héttel a kiszámított időpont előtt beindultak a fájások. Az orvosok jóslása ellenére Maggie május 17-én 8.01-kor megszületett, negyven perccel azután, hogy anyját bevitték a klinikára.

Két hét múlva megérkezett a vérvizsgálat eredménye. A kislány kromoszómái teljesen rendben voltak. Az orvos, miután megkapta az eredményt, még egyszer beszélni akart a szülőkkel.

„Szeretném, ha tudnák – mondta, miközben Maggie ujjacskaival játszadozott és csiklandozta az álla alatt -, hogy megváltoztatom gyakorlatomat olyan szülők tanácsolrásában, akiknek az esete a magukéhoz hasonló. Ha meggondolom, hogy egyetértettem a specialistával az abortuszt illetően! Mi lett volna, ha követik a tanácsomat ... de hála Istennek, másképp döntöttek ...”

Maggie-nak az anyaméhben kiállt betegségéről egyetlen jel maradt: kis vastagodás a nyakán, a ciszták helyén, amik majdnem megfojtották.

A gyermek ötéves lehetett, amikor Angi egyszer öltöztetés közben sokat bajlódott a kislány blúzának legfelső gombjával. „Mindig gondod lesz a felső gombbal – mondta mosolyogva -, mert a nyakad kicsit vastagabb, mint másoké. Isten így akar emlékeztetni, hogy az életed egy csoda.”

Maggie bólintott. „Isten vigyázott rám, amikor a pocidban voltam. Apa azt mondja, hogy csodabébi vagyok.” Angi megölelte a kislányt, és könny csillant meg a szemében. „Igen, édesem.” Finoman megrántotta a kicsi lófarcokba csomózott haját, és belenézett kék szemébe. „Te vagy a mi kis szőke csoda-bébinck.”

K.K

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Június 1. Vasárnap

Ró 8, 14-28

„... örökösei Istennek, örökös társai pedig Krisztusnak, ha ugyan vele együtt szenvedünk...” /17/

Az örökös pozíciót legszívesebben a szerencse kategóriájába sorolnánk. Legyen elég a szerencsés származási kapcsolat! Az ember viszont nem testi kötődés által lesz Isten gyermeke, hiszen minden az Örökkévalótól ered. Ellenben amiről az apostol mint „leszármazási kapcsolatról” beszél, az magában foglalja az újonnan született ember Krisztusarcúságának minden összetevőjét: az Istennek tetőző életet éppúgy, mint az ezzel együtt járó szenvedést is. De az igazi örökség mindent megér.

Június 2. Hétfő

Ró 8, 29-39

„Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől?” /35/

Egyes hívők attól félnek, hogy az Úrhoz kötő szál gyöngö, sérülékeny, s ez a szeretet-kapocs is olyan ideiglenes, mint a földi kötődések. Legjobb lenne, ha a megtérés pillanatától kezdve nem érné kihívás megváltott életünket. Igénk azonban azt bizonygatja, hogy bármilyen nagy és elszánt az ellentétes akarat, Krisztus „szerelme” minden szakadással szemben megtart. Nem a támadás gyengeségében vagy erőnk nagyságában, hanem az Ő kikezdetetlen jóakarátában van megtartatásunk.

Június 3. Kedd

Ró 9, 1-16

„... nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” /16/

Mi a siker titka? Ilyen kérdés sokakban megfogalmazódik a győzelmes étellel kapcsolatban is. Ezért más Igéket is félreértve, egyéni teljesítményünkben keressük a választ. Pedig az elkerülhetetlen hitharc, az isteni minta követése nem a kegyelem elnyerésének feltétele. Szükségtelen az Úr kegyelméért elszántan küzdeni, mert az ingyen kegyelemből a megváltó Isten jóakarátából adatik mindenkinek. Ez az apostol felismerése és bizonyágtétele mindannyiunk javára, üdvösségére.

Június 4. Szerda

Ró 9, 17-33

„... azon a helyen ahol ez mondatott nekik: ti nem vagytok az én népem, ott az élő Isten fiainak fognak hivatni” /26/

Az „én népem” isteni kijelentés elsősorban és elvitathatatlanul Izraelre vonatkozik. Ezt az Örökkévaló soha nem vonja vissza, mert megbánhatatlanok és megmásíthatatlanok az Ő számunkra kedvező döntései, és így a „választott nép” kivételes helye is az egész emberi történelem idejére biztosított. Ugyanakkor nem a „minden élők Atyjá”-nak gondolata, hogy bárkit szeretetéből kirekesszen. Ezért akik kívül maradtak a választottak körén, a Krisztusban adott kegyelem üzenetében azokat is meghívta, hogy ugyanolyan megfellebbezhetetlen döntése alapján ők is fogadott gyermekei legyenek. Vajon meghallottad-e már ezt a neked is szóló, csodálatos üzenetet.

Június 5. Csütörtök

Ró 10, 1-10

„... szívem szerint kívánom, és Istentől könyörgöm az Izrael üdvösségét.” /1/

Az új elhívottak, a testi Izraelhez nem kötődő rómaiak, görögök megízlelve az isteni kegyelem csodáját, sajnos hamar szembefordultak a kijelentés népével. Pál egyáltalán nem támogatta ezt, s tisztességes hívő ember ma sem meríthet írásaiból ilyen irányú bátorítást. Az apostol belülről látta népe kísértéseit, az elmélet és gyakorlat ellentétét, és joga volt azt szóvá tenni. A kívülálló azonban nem kapott ilyen jogosít-

ványt. Ő vigyázzon, hogy el ne essék! Kövesse a Krisztus-hívóvé lett farizeust, és vele együtt kívánja sóvárogva és teljes szívből „az Izrael üdvösségét”!

Június 6. Péntek

Ró 10, 11-21

„... minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.” /13/

Ha a Feltámadott elháríthatta Péternek Jánosra vonatkozó kérdését („hát ezzel mi lesz”), vajon tisztességes és értelmes dolog-e bolygatnunk Izrael üdvösségének mikéntjét? Arról nem is beszélve, hogy a szuverén Isten megkérdőjelezhetetlen döntésén alapul a mi megváltásunk is! Ezért egyetlen dolgot képviselhetünk biztonsággal (főleg ha ez személyes tapasztalatunk is): a segítségre szorulását felismerő ember minden más szemponttól függetlenül számíthat Isten megtartó jóságára.

Június 7. Szombat

Ró 11, 1-16

„...ha a gyökér szent, az ágak is azok.” /16/

Sokakat megtéveszt a próféták kiméretlen, leplező kritikája népük bűnei felett (Dávidnál is megtaláljuk ezt.) Szó sincs arról, hogy nemzetietlenek vagy árulók lettek volna. Szívből kívánták, mint Pál is, övéik megtérését. Még botlásaik is eszközé lettek a világ üdvére, ugyanis ezáltal ismerhettük fel bűnös voltunkat és érthettük meg a kegyelem szükségességét. Némelyek nem veszik észre, hogy sorsuk mennyire összekötődik a választott népével, s hogy a szerepek felcserélhetetlenek. Itt az ideje megértenünk, hogy Izrael nélkül csupán gyökértelen, díszgallyak lehetünk. Szentelje meg az Úr a gyökeret!

Június 8. Vasárnap

Ró 11, 17-27

„... az egész Izrael megtartatik...” /26/

Pál ezt a kijelentést semmiképpen nem úgy érti, hogy esetleg a testi Izraelnek is van esélye, hanem, hogy a nekik adott elhívó és kiválasztó kegyelem asztaláról jut a befogadottaknak is. Ezen kell a kijelentés népe iránti hálával örvendeznünk. Ha valaha talán irigyeltük, hogy „egyeseket” Isten kiemelt a népek közül, miért képzeleghetnénk most egy új, kirekesztő kiválasztásról? Örüljünk inkább, ha mi is bekerülhettünk és megismerhettük mindnyájunk Atyját és megérthettük „az egész Izrael” megtartására irányuló szándékát.

Június 9. Hétfő

Ró 11, 28-36

„... az evangéliumra nézve ugyan ellenségek, tiérettetek, de a választásra nézve szerelmeitek...” /28/

Az evangélium a zsidó Jézusban kijelentett kegyelemről szóló örömhír, mely a kiválasztott nép

prófétái által meghirdetett eredeti isteni üzenet kiterjesztése minden népre. Ez a zsidó Pál és a többi zsidó származású apostol bizonyágtétele is. A levél szerzője Isten bölcs szervezését látja még abban is, hogy akik először megszólítottak, nem akarták meghallani az evangélium üzenetét. Ellenállásuk vagy éppen séggel ellenszenvük a köztük és a kegyelmes Isten között elintézendő ügy. Ráadásul ez is „érettetek van”, állítja az apostol. Mindenféle „szembenállást” pedig a „választásra” egyedül jogosult Isten old majd fel.

Június 10. Kedd

Ró 12, 1-21

„... hanem a gonoszt jóval győzd meg” /21/

Krisztus követőjének lenni, ez Pál tanítása alapján nem politikai vagy vallási hovatartozást, hanem új életformát jelent, ami természetesen nem a különcök öntörvényűsége. Az „új ember” ugyanúgy szembesül továbbra is az élet kihívásaival, ösztönei szintén a korábbiakhoz hasonlóan működnek. „Csupán” annyi történt, hogy „elváltozott” elméje megújulása által, ezért tud sírni a sírókkal, adakozni mások szükségét látva, képes méltósággal tűrni, a bosszúról lemondani, sőt a gonosz előretörését megállítani az egyetlen lehetséges eszközzel, a jó állhatatos gyakorlásával.

Június 11. Szerda

Ró 13, 1-14

„Adjátok meg ... mindenkinek amivel tartoztok...” /7/

Minden történelmi korban szükséges szólni a hívő közösségben arról is, hogy miként viszonyuljunk a polgári hatóságokhoz. A mindennapi élet működőképessége érdekében államformától függetlenül elengedhetetlen a lojális együttműködési készség. Baj mindig akkor adódik, amikor hiányzik az emberből az elvárható tisztelet, a törvényeknek való engedelmesség, illetve félelemből, elfogultságból, netán haszonlesésből olyasmiben is együttműködik, amit Isten Igéje és a lelkiismeret nem támogat. A hívő ember végső soron az urak Urának ad számot, és ezért öntudatos és tudatos polgár.

Június 12. Csütörtök

Ró 14, 1-23

„... mindenikünk maga ad számot magáról az Istennek.” /12/

Ha Istennek tetsző életet akarunk élni, akkor is maradnak ízlés- és felfogásbeli különbségek köztünk, olyan sokat vitatott kérdésekben, mint pl. hogy melyik napot kell az Úrnak szentelnünk, vagy milyen étkezési ízlést kell követnünk, egyéb vallási és életmódbeli elvárásokról nem is beszélve. Az apostol intelme szerint nem a másikkal, hanem saját lelkiismeretünkkel szemben kell kritikus elvárásokat támasztanunk arra törekedve, hogy gyöngébb felebarátunkat meg ne botránkoztassuk. Tudnunk kell, hogy

végső soron nem egymásnak, hanem csakis az Úrnak adunk számot, és csupán neki kell megfelelnünk

Június 13. Péntek

Ró 15, 1-13

„Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtelenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk.” /1/

Nem a gyengének van örök adóssága az erőssel szemben, hanem fordítva! Az erős pedig nem dicséretes előzékenységből támasza a gyöngének, hanem kötelezően. Természetesen nem könnyű megszabadulnunk az önzéstől, és törekedni arra, hogy önmagunk helyett inkább a másoknak „kedveskedjünk”. Viszont többé nem saját mintáinkat követjük, hanem azét, Aki önmagát adta értünk.

Június 14. Szombat

Ró 15, 14-33

„... tetszett nekik és tartoznak is vele...” /27/

Az apostol Macedónia és Akhája adományaival Jeruzsálem felé tartva írta ezt a levelet. Abban az időben épp inség söpört végig a Szentföldön, amire a távoli gyülekezetek érzékenyen reagáltak. Pál örömmel nyugtázta a lelkesedést és együttérzést, mellyel a testvérek az alapító atyafiságra gondoltak. Azonban arra inti őket, hogy tekintsék dicséretes gesztusukat természetes elvárásnak és kötelességnek, hiszen a kereszténység minden lelki-szellemi kincsét a zsidóságtól kapta. Csupán szerény törlesztés bármilyen adomány, ha mégoly bőséges is.

Június 15. Vasárnap

Ró 16, 1-16

„Köszöntések egymást szent csókolással.” /16/

Közel harminc különböző korú és társadalmi helyzetű férfit és nőt sorol fel Pál, akik között akadnak vérszerinti rokonai és olyanok is, akik csupán munkatársai, vendéglátói vagy barátai. A csók az egymáshoz különösen közelálló személyek között megengedett. A felsoroltak az apostol nagy lelki családjához tartoznak (és hányat nem említ rajtuk kívül!). Nincs közöttük idegennek tekintett, s akit ezért a lelki vezető kevésbé szeretne. A mindenkit magához ölelő isteni szeretet a kapocs Pál és a gyülekezet között.

Június 16. Hétfő

Ró 16, 17-27

„... akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak... azoktól hajoljatok el.” /17/

Szomorú, hogy a bensőséges üdvözlések végén mintegy utóiratként Pálnak még beszélnie kell az emberi közösségek mindenkori nyomorúságáról, a szakadásról és megbotránkoztatásról. Egyesek úgy képzelik, hogy a végtelenségig tünni és takargatni kell a belső vizsalyt, vagy azt képviselik, hogy az a „lelkibb”, aki „nem az igazságot keresi,

hanem a szeretetet”. Pál a gyülekezet gyöngébb tagjaira is gondol, elsősorban őket akarja védelmezni. Az ő érdekükben igenis határozott magatartást vár el az előbb-utóbb, vagy időről-időre minden közösségben felbukkanó öntörvényű, csak önmagukra gondoló emberekkel szemben.

Június 17. Kedd

I. Korinthus 1, 1-9

„... meg is erősít titeket mindvégig feddhetetlenségben ...” /8/

A korinthusi gyülekezetet is elérte a hibás öntudatnak az a mértéke, hogy eljutottak arra a szintre, ahol semmi és senki nem fenyegetheti hitük minőségét, lelki kiválóságukat. Már a bevezető szavak meghökentők: mindvégig szükség van az erősítésre, a feddhetetlenség tudatos szinten tartására. Életünk egésze: alkotásaink, szaktudásunk, testünk-lelkünk épsége állandó karbantartásra és megújulásra szorul. Természetesen ennek belátása alázatot igényel, de ez a fontos lelki tényező nem hiányozhat egyetlen hívő közösségből sem.

Június 18. Szerda

I. Korinthus 1, 10-17

„... ne legyenek köztetek szakadások...” /10/

Megfejthetetlen titok, miért várja el bárki is, hogy abban a közösségben ahova belép, fel se merüljön a szakadás gondolata. Az emberi történet természetes velejárója a közösségi konfliktus. Számos bibliai történet szól erről, még a legnagyobbak élete kapcsán is. Noha úgyszólván elkerülhetetlen a szakadás, mégsem kell természetes és súlytalan dolognak tekintenünk. Ez a kérdés is az értékörzésnek ahhoz a területéhez tartozik, ahol szüntelen éberségre, áldozatos munkára és tiszta, nyílt beszédre van szükség.

Június 19. Csütörtök

I. Korinthus 1, 18-31

„... választotta ki magának az Isten ...” /27/

A kiválasztás kérdése mindenkori vitatéma. Természetesen fejtetlen hajtunk Isten hatalma és szuverenitása előtt, belátjuk, hogy döntései megfellebbezhetetlenek, de lelkünk mélyén lázadunk ellene, mert önmagunkból vagy tapasztalatainkból kiindulva elfogultságot, igazságtalanságot feltételezünk. Viszont lássuk csak, kiket választott ki magának Isten? Mindig azok oldalán találjuk Őt, akikre a világ görbe szemmel néz, vagy akiket egyenesen megvet, akiktől elhatárolódik. Isten a mindenkori kisebbséggel azonosítja magát, s ha valami ebben zavar minket, az abból fakadhat, hogy nem szeretnénk a „világ erőtlenei”, vagy a „semmik” között mutatkozni.

Június 20. Péntek

I. Korinthus 2, 1-16

„... hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék.” /5/

Sokan tudatlan önhittséggel állítják szembe a hitet és az értelmet, pedig bár különböző dolgokról szólnak,

mégis mindkettőben szükség van a másikra is. A világ megismerésében és törvényszerűségeinek felhasználásában meghatározó helye van a megszereshető tudásnak, racionalitásnak. A hit az érzékekkel elérhető világon kívülvel való kapcsolat lehetőségének az eszköze. Belső logikája és ésszerűsége természetesen ennek a rejtett kapcsolatnak is van. Azt képzelni, hogy csak az tudomány, ami leírható az egzakt tudományok fogalmaival, azon kívül más létezik, ez egyáltalán nem vall bölcs gondolkodásra. Ismerd fel és használd a hit rejtett csatornáját is, és megtapasztalod Isten erejét.

Június 21. Szombat I. Korinthus 3, 1-23

„... senki se dicsekedjék emberekkel.” /21/

Ugye ismerős? Azáltal, próbálunk valakivé válni, hogy felsorakozunk egyik vagy másik hangadó mögé. A híresebb emberre hivatkozva merészen bíráljuk, sőt leszóljuk a másikat, sajnálatos jellemvonásunk, a megosztás kísértése következtében. Korinthusban jelen volt minden lelki ajándék. Az emberek nyitottak voltak, a gyülekezeti élet lüktetett. De nem tudtak megszabadulni a frakciózás kényszerétől. Milyen szánalmas dolog emberekkel dicsekedni, amikor dicsekedhetnénk az Úrral is! Azzal, hogy ismerjük Őt, és Lelke meghatározza egész életünket!

Június 22. Vasárnap I. Korinthus 4, 1-21

„... nem beszédben áll az Istennek országa...” /20/

Az előzőkből megértettük, mennyire káros a kiválók erkölcsi nagyságával való kérkedés. Most más oldalról szemléljük ezt a problémát: Sokan azáltal képzelik valakinek magukat, hogy „bátran” merik becsmérelni egyesek példaképeit, vezetőit, akiknek ők többnyire a sarkáig sem érnek fel. Azt képzelik, hogy erőt, méltóságot sugároznak, ha másokat kíméletlenül leszólnak. Vajon Isten értékelné ezt, vagy jóérzésű emberek előtt megnövelhetnék így természetüket?

Június 23. Hétfő I. Korinthus 5, 1-13

„Tisztítsátok el ...a régi kovászt...” /7/

Az önigazultság, lelki gög, mások gátlástalan kárhoztatása soha nem árulkodik valóságos belső erőről. Sokkal inkább egyfajta mindennel szembeni arroganciát mutat. A korinthusiak félelem nélkül támadták Pétert, Apollózt vagy Pált, de nagyvonalúan kezelték a világ szemében is megdöbbentő tisztátalanságokat, pl. a paráznság egészen sajátos eseteit. Pál megpróbálja ráébreszteni őket, hogy a széthúzás mögött mindig titkos bűnök lappanganak. Csak a „kovász” eltakarítása hozhat tiszta húsvéti örömet és áldást.

Június 24. Kedd I. Korinthus 6, 1-8

„Miért nem úrítok inkább a kárt?” /7/

A társas együttélés bizony időnként megköveteli a veszteségek elszenvetését is. Ha az érdekek ütköznek, kialakul egyfajta verseny-szellem, és működni kezd az önzés. Hívó közösségekben is elképzelhető ilyesmi? Igen, ott is emberek élnek mindenkire jellemző indulatokkal és kísértésekkel. Kinek-kinek joga van ahhoz, hogy ügyében független bíróság hozzon döntést. Pál fájjalja, hogy nem intéződhetnek el a konfliktusok körön belül. Sokan úgy érzik, hogy az igazságot minden körülmények között ki kell harcolniuk. Ezért készek minden lehetséges eszközt igénybe venni. Az apostol kérdése mindannyiunknak üzenet: Kisebb veszteség az anyagi kár, mint a lelki veszteség, ha atyafiak a világ előtt keresik igazukat

Június 25. Szerda I. Korinthus 6, 9-20

„... testetek a bennetek lakó Szent léleknek temploma...” /19/

A testről, különösen a középkorban, szokás volt úgy beszélni, mint tisztátalan anyaghalmazról. Pálnak egészen más a véleménye, mert még ilyet is mond /13/, hogy a test az Úrnak rendeltetett „és az Úr a testnek”. Lehetséges, hogy az építő- és kötőanyagok vagy festékek és egyes kémiai és építőipari eljárások önmagukban különféle „tisztátalanságokkal” járnak. De belőlük épül fel nemcsak az emberi hajlék, hanem Isten háza is. A hely szentségét a benne folytatott élet minősége határozza meg. Rajtunk múlik, hogy az Örökkévaló hogyan tekinthet „sátorházunkra”.

Június 26. Csütörtök I. Korinthus 7, 1-16

„... én mondom, nem az Úr...” /12/

Nincs mindenre szó szerinti bibliai utasítás. Pontosan kell látnunk, mik Isten Igéjének egyértelmű elvárásai, és hol kell bölcsen és másokra is tekintettel a szeretet jegyében egyéni döntéseket hoznunk. Amikor Pál a fenti kijelentést megfogalmazza, ezzel nem azt sugallja, hogy lehet véleményünk az Úrral szemben is, csupán hogy bizonyos esetekben megengedhető az életszerű értelmezés.

Június 27. Péntek I. Korinthus 7, 17-40

„...amint kinek-kinek adta az Isten ...úgy járjon.” /17/

Az apostol ezt az intelmet a közösségen belül elfoglalt helyünkkel kapcsolatban fogalmazza meg. Azt érzékelteti, hogy a pozícióváltásban mindig felismerhető Isten terve is, vagyis ha Ő valakinek nagyobb szabadságot vagy megbízatást akar adni, az mindenképpen be is következik. Fontos, hogy belülről legyünk az Úr szabadosai. Ezzel a méltósággal kell élnünk és a világban forgolódunk.

Június 28. Szombat I. Korinthus 8, 1-13

„... szabadságotok ...botránkozásukra ne legyen az erőtelenknek.” /9/

Kivételes gyöngédségre vall, hogy a határozott, felvilágosult és erős Pál annyit foglalkozik a gyöngék megbotránkoztatásának kérdésével. Nagy híve az ember szabadságának, de jól látja, hogy a többség szűkebb látókörrel rendelkezik, nem képes jól kezelni azt a határtalan szabadságot, amit Isten az embernek adott. A világért sem akarja adminisztratív úton, apostoli rendeletekkel korlátozni ezt a szabadságot, csupán kéri az erőseket, hogy szeretetből legyenek tekintettel a lassabban haladókra is.

Június 29. Vasárnap I. Korinthus 9, 1-23

„...nem élünk e szabadsággal, hanem mindent eltűrtünk...” /12/

A Biblia sehol nem támogatja a céltalan önsanyargatást. Még azt a különös megállapítást is megfogalmazza, hogy az ilyesfajta lelkeskedő gyakorlat énünk hizlalását szolgálja. De igaz ügyért - főleg ha elkerülhetetlen - teljes lemondást vállalni igenis lehet, szükséges és Istennek tetsző dolog. Pál azt fejtegeti, hogy ő és társai korinthusi szolgálataikért nyugodtan elfogadhattak, sőt kérhettek volna anyagiakat, még különleges elbánást is. De ingyen szolgáltak, és mindenről lemondtak az evangélium előmeneteléért.

Június 30. Hétfő I. Korinthus 9, 24-27

„... versenypályán futnak...” /24/

Gyakran folytatunk meddő vitákat arról, hogy mi tilos és mi megengedett a hívő embernek. Ugyanakkor meghökkentőnek találnánk, ha valaki bírálná sportedzők tréningprogramját, és például alapvető emberi szabadságjogokra hivatkozva követelné, hogy az olimpiára készülő versenyzőnek évésben, pihenésben, életfolytatásban biztosítsanak mindent akarata szerint. A sportsiker érdekében teljesen megértjük a lemondással és nem egyszer fizikai szenvedésekkel járó edzéseket. Pál szerint a hívő élet is egyfajta verseny. Nem játék, hanem nemes küzdelem. Itt is mindenki maga dönti el, hogy a csúcsra akar-e jutni...

HÍREK, IMATÁRGYAK

A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség Országos Közgyűlésének tavaszi ülése (márc. 4-6.) foglalkozott társadalmi kérdésekkel is. Az egyes témákkal kapcsolatban megfogalmazott álláspontja a következő helyen olvasható:

<http://www.metegyhaz.hu/cikk.php?athoz=Budapesti%20esemenyek%20-%20Tavaszi%20közgyűlés>
/teka.htm

Húsvéti ünneplésünk mellett több helyen szédert tartottunk áprilisban. Így Dankó utcai kápolnánkban is, ahol egy órát tölthettek együtt azok, akik a zsidó vallási élet egyik legfontosabb ünnepét, a Pészachot szerették volna újra átélni vagy azzal megismerkedni. Idén Darvas István, a Nagyfuvaros utcai zsinagóga rabbija volt a házigazda.

*

A békásmegyeri és kispesti gyülekezetből aki csak tehetett, idén is Hejcén töltötte a május elseje körüli hétvégét. Az együttlét igei témája Péter börtönből való szabadulásának története (ApCsel 12,1-17) alapján ez volt: *Reménytelenségből szabadulásba*. Körbejártuk a kérdést: hiszünk-e abban, hogy imáink meghallgattatnak?

*

Beszámoló

Eltelt egy év. Új napsütött pünkösdhétfőre ébredtünk. Ilyenkor nyíregyházi gyülekezetünk a kisvárdai testvérekkel együtt hagyományosan Hejcére kirándul, hogy a napot Isten Igéjének tanulmányozásával töltsük az egyházi üdülőben.

A program az előző évekhez hasonlóan Iványi Tibor elnök-lelkész által tartott istentisztelettel kezdődött. Az igehirdetés a Biblia és a hit hétköznapi használhatóságáról szólt, amit nem lehet, nem szabad a templom falai közé szorítani. Testünk, egész életünk is templom. Az I. Kor. 6-on keresztül megvizsgáltuk, honnan indult, milyen változáson ment keresztül és mivé lett a gyülekezet a Szentlélek által.

Rövid szabadidő és az ebéd elfogyasztása után a nap zárásaként Iványi Tiborné prédikációját hallhattuk. Szolgálatát egy kérdéssel kezdte: Melyik az a mondat, amelyik a Biblia valamely könyvében egymás követően hétszer fordul elő? A válasz a Jelenések könyvében olvasható: **„Akinak van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.”**

Megfigyelhettük, mennyire összetett üzenete van ennek a mondatnak. Sorra vettük és megvizsgáltuk, miért fontosak a gyülekezetben végzett tevékenységek (imádság, éneklés, énekkar, igehirdetés). Utána a Szentlélek munkáját vizsgáltuk (vigasztaló, eszünkbe juttató, jellemformáló, különbséget eltörlő), majd a fület mint a figyelés „eszközét”: mit hallunk meg, mire figyelünk, halljuk-e a Lélek hangját.

„Isten velünk viszontlátásra” éneklünk búcsúzóul a nap végén, remélve, hogy jövőre ugyanebben az időben, ugyanott újra összejöhetünk egy „kihelyezett” istentiszteletre.

*

Szegeden pünkösdhétfőn az ott már többször szerepelt Szöllősy-vonósnégyes bevonásával zenés áhítatot tartottak. Az alkalomra eljöttek néhányan az egyházunk által tavaly átvett Wesley János Általános Iskolánkból is.

Május 14-én Izrael állam megalakulásának 60. évfordulója alkalmából emlékező istentiszteletet tartottunk a Wesley János Lelkészképző Főiskola Dankó utcai kápolnájában. Majsai Tamás, a teológiai tanszék vezetője felolvasta a 60. zsoltárt. Iványi Tibor Ezékiel 38. alapján arról a népről prédikált, amellyel Istennek különleges terve volt és van, amelynek tett ígéreteit betartotta, és azokhoz ma is hűséges. Iványi Gábor Ésaías 65-ből olvasott Igét és záróimát mondott. A Hatikvát és improvizációt zsidó dallamokra Bufó Rigó Sándor előadásában hallgathatták meg az egybegyűltek. A jeles alkalomból a WJLF közleményt is adott ki, ez itt olvasható: http://www.wesley.hu/_files/IzraelAllama60eves.htm.

*

Május 15-17 között tartottuk Békásmegyeren második női találkozókat. Összesen mintegy 25-en vehettünk részt az „Asszonyok, teljes felelősséggel, jókor, jó helyen voltak” címmel megrendezett különleges alkalmon.

Első este *A segítőtárs és háttérzolgálat szerepéről és méltóságáról* hallhattunk Iványi Gábornétól.

Pénteken délelőtt Szabó Ildikó szolgált a *sareptai özvegy* története kapcsán (1Kir. 17). Délután Muntag Ildikó vezetésével a *Hulda próféta* asszonnyal foglalkozó bibliai szakaszt (2Kir. 22 és 2Kron 34) dolgoztuk fel.

Szombaton de. Mt. 27,55-56 és 28,1.7 alapján Iványi Margit arról a különös helyzetről beszélt, mit jelent úgy jó helyen lenni, hogy tevékenységünket mások talán észre sem veszik vagy nem értékelik.

Végül Iványi Tiborné Tábita történetét és annak körülményeit fejtegette.

Köszönet illeti a vendéglátókat, és érdeklődéssel várjuk a következő női találkozót!

*

Cipőakciónk és egyházunk munkájának segítésére decemberi felhívásunk óta 210.800 Ft adomány érkezett, amit ezúton a támogatók nevében is szívből köszönünk.

*

Nyári táborok Hejcéjén

- Június 21 (Szo) – június 28 (Szo): gyerek (8-11 évesek). *Jelentkezési határidő: június 16.*

- Július 5 (Szo) – július 12 (Szo): családos.

Jelentkezési határidő: június 27.

- Július 22 (K) – július 29 (K): serdülő (12-14 évesek) és kisifí (14-18 évesek).

Jelentkezési határidő: július 14.

- Július 30 (Sz) – augusztus 6 (Sz): fiatal felnőttek (18 év fölött).

- *Jelentkezési határidő: július 21.*

- Augusztus 7 (Cs) – augusztus 14 (Cs): énekes/zenei.

Jelentkezési határidő: július 31.

Díjak:

Gyerek, tanuló: 20.000 Ft/tábor

Felnőtt: 25.000 Ft/tábor

Családos tábor díjai:

0-3 éves korig: 300 Ft/nap

3-16 éves korig: 1.200 Ft/nap

16 év fölött: 1.800 Ft/nap

A táborok díja (az útiköltségen kívül) minden, a tábor programjához kapcsolódó költséget magában foglal. Kérjük a korhatárokat és a jelentkezési határidőt betartani!

Jelentkezés, információ: Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség, Budapest, Dankó u. 11. 1086. Tel.: (06-1) 577-05-15, Fax: (06-1) 577-05-14, E-mail: kommunikacio@wjlf.hu

Honlap:

www.metegyhaz.hu

Augusztusi csendesnapok:

Augusztus 15 (P) – augusztus 17 (V), Nyíregyháza.

A hozzájárulás önkéntes alapon történik.

Jelentkezési határidő: augusztus 11.

Jelentkezés: Jónás Miklós, lelkész, Nyíregyháza, Bessenyei tér 10. 4400,

Tel.: (06-42) 506-042 Fax: (06-42) 506-043, E-mail:

jon_mik@mail.tvnet.hu

TARTALOM

Köszöntések egymást	1
Isten szántóvetői /Willy Mast/	2
A gyermekek szája által	4
Ebül szerzett jószág	4
Megvalósult álmom	4
Meg egy perc	7
Hírek, imatárgyak	11

Élet és Világosság

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban.